

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1206/2014
18.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгомира Милојевића, Драгана Аћимовића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.В., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.В., адвоката Б.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Димитровграду К 458/13 од 19.03.2014. године и Вишег суда у Пироту Кж бр.83/14 од 13.08.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 18.12.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту браниоца окривљеног В.В. поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Димитровграду К бр.458/13 од 19.03.2014. године и Вишег суда у Пироту Кж.бр.83/14 од 13.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Димитровграду К бр.458/13 од 19.03.2014. године окривљени В.В. оглашен је кривим, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 1.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећена С.С. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на покретање парничног поступка.

Виши суд у Пироту пресудом Кж бр.83/14 од 13.08.2014. године, одбио је као неосновану жалбу окривљеног и првостепену пресуду потврдио.

Против ових пресуда бранилац окривљеног В.В., адвокат Б.Б., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, у вези члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да се захтев за заштиту законитости усвоји и првостепена и другостепена пресуда укину, а предмет врати Основном суду у Димитровграду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног В.В. у захтеву за заштиту законитости указује да су нижестепени судови на штету окривљеног повредили кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, тиме што су у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применили закон који се не може применити. Наиме, према, наводима захтева у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде не стичу се законска обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, са образложењем да речи које је окривљени упутио оштећеној код ње нису могле да изазову страх, узнемиреност и осећај угрожености, те да стога не могу имати карактер озбиљне претње, имајући притом у виду да су се окривљени и оштећена у време предметног догађаја налазили свако у свом дворишту на удаљености од 10 метара и раздвојени оградом. Стога је, према наводима захтева, нејасно како је код оштећене могао бити створен утисак да ће претња бити реализована и да је објективно остварљива када је иста била изречена у свађи у којој су активно учествовали и окривљени и оштећена, као и да је окривљени старији човек слабог здравственог стања који до сада није осуђиван.

Међутим, Врховни касациони суд изнете наводе браниоца окривљеног оцењује као неосноване.

Кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, чини онај ко угрози сигурност неког лица, претњом да ће напасти на живот и тело тог лица или њему блиског лица. Предметно кривично дело свршено је када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе, за постојање дела битно је да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Из чињеничног описа радње окривљеног датог у изреци првостепене пресуде, произлазе сва објективна и субјективна обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ. Према становишту Врховног касационог суда, претња коју је окривљени упутио оштећеној критичном приликом представља непосредну претњу, која има карактер озбиљне претње, која је код оштећене, у склопу поремећених односа између ње и окривљеног, изазвала осећај угрожености, због чега је она позвала полицију, што је довољно за постојање предметног кривичног дела, па првостепени и другостепени суд доношењем осуђујуће пресуде нису повредили кривични закон у питању, да ли је

у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, па се супротни наводи захтева оцењују неоснованим.

Налазећи из изнетих разлога, да првостепеном и другостепеном пресудом није повређен Кривични закон из члана 439. тачка 2. ЗКП) Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован и на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**